

„Nimic nu se pierde!” – Lecție a Prelatului despre speranță

Vă împărtășim o lecție a Mons. Fernando Ocáriz, predată la Roma în noiembrie 2024, în care reflectează asupra virtuții speranței cu prilejul Anului Jubiliar.

30.09.2025

Bula de convocare a Jubileului din 2025, făcută publică de Papa Francisc, începe cu câteva cuvinte ale

sfântului Paul adresate romanilor, care dau și titlul documentului: „Speranța nu dezamăgește” (Rom 5,5), *Spes non confundit*. Aceste cuvinte cuprind un conținut foarte profund. Atunci când avem adevărata speranță, ea nu eșuează. Noi putem eșua, dar speranța – niciodată, pentru că Dumnezeu rămâne fidel iubirii Sale pentru noi și promisiunilor Sale.

Este adevărat că, uneori, putem avea speranță în lucruri care nu se împlinesc: de exemplu, sperăm în eficacitatea unei acțiuni apostolice concrete sau în rezultatul unei conversații și se poate întâmpla ca roadele să nu apară. Înseamnă asta că speranța ne-a dezamăgit? Nu, pentru că speranța întemeiată pe iubirea lui Dumnezeu pentru noi ne permite să spunem cu siguranță, așa cum afirma sfântul Josemaría: „Nimic nu se pierde!” (*Forja*, nr. 278). Ceea ce facem pentru Domnul, ceea

ce realizăm urmând voința lui Dumnezeu, este întotdeauna rodnic, chiar dacă nu vedem imediat rezultatele. Poate le vom vedea altfel, la un alt moment, sau poate nu le vom vedea în această viață. Poate fi un rod diferit de cel așteptat. Astfel, putem avea siguranța că nimic nu se pierde.

După această scurtă introducere, lecția aceasta va consta, în esență, în recitirea unor texte ale Papei – din bula de convocare a Jubileului 2025 –, ale sfântului Josemaría și, desigur, din Sfânta Scriptură. Intenția mea, citindu-le și comentându-le pe scurt, este ca ele să ne ofere prilejul de a cultiva o dispoziție a sufletului care să permită speranței noastre să crească. Speranța supranaturală este un dar al lui Dumnezeu, nu se poate obține doar prin forțe omenești, dar putem să ne pregătim sufletul pentru a primi darurile lui Dumnezeu, în

special credința, speranța și caritatea.

Ce este speranța? Speranța este o virtute care ne duce la încrederea că vom obține un bine viitor, mai mult sau mai puțin greu de atins, dar posibil. Acestea sunt cele trei condiții: viitor, dificil și posibil. Nu ar avea sens o speranță care nu ar îndeplini aceste criterii. De exemplu, nu pot spune că am speranța de a călători mâine pe lună; ar fi o speranță „nebunească”, pentru că nu este posibil. Tot așa, nu este speranță, în sens strict, dorința pentru ceva ce nu este deloc dificil. Nu am speranța, propriu-zis, că peste trei ore voi fi acasă. Deși în această viață nimic nu este sută la sută sigur, există realități care, omenesc vorbind, nu sunt propriu-zis obiect de speranță.

Speranța este o virtute umană fundamentală, pentru că toți așteptăm ceva. Întotdeauna așteptăm

roadele muncii noastre, așteptăm bunuri posibile, așteptăm sfârșitul diferitelor situații. Dar, așa cum am amintit la început, speranța este și o virtute supranaturală, teologală. Ce se așteaptă prin virtutea supranaturală a speranței? Viața veșnică, unirea cu Dumnezeu, mântuirea, fericirea nesfârșită a cerului. Aceasta este marea speranță. Participarea la viața lui Dumnezeu este o realitate pe care o putem atinge, pentru că însuși Dumnezeu ne-o oferă.

Există deja o speranță umană, naturală, necesară, în inima fiecărei persoane. Scrie Papa: „În inima fiecărei persoane sălășluiește speranța ca dorință și așteptare a binelui, chiar dacă nu știe ce îi va aduce ziua de mâine” (*Spes non confundit*, nr. 1). Speranța, deși nu privește ceva sigur omenesc vorbind, nu privește nici imposibilul; ea este o

așteptare a binelui, o posibilitate ca binele să vină.

Obiectul speranței teologale, care o desăvârșește pe cea naturală, este mântuirea, fericirea veșnică împreună cu Dumnezeu. Spune sfântul Paul: „Speranța în ceea ce ne este păstrat în ceruri” (Col 1,5).

Această speranță a fericirii cerești este unită cu credința în iubirea lui Dumnezeu pentru noi și în mijloacele pe care El le-a pus ca să ajungem în cer: Euharistia, rugăciunea...

Atât de importantă este speranța în viața veșnică, încât Conciliul din Trento a condamnat pe cei care susțineau că este greșit să ai speranță în viața veșnică și că trebuie să faci binele fără a aștepta răsplata de a ajunge în cer. Conciliul spune: „Dacă cineva afirmă că o persoană îndreptățită păcătuiește atunci când acționează corect, mișcată de speranța răsplății veșnice, să fie

anatema” (Conciliul din Trento, sesiunea VI, can. 31). Speranța în răsplata veșnică nu doar că nu este rea, ci este ceva ce Dumnezeu vrea și este unită cu credința și cu caritatea.

Temelia speranței Care este temelia speranței? Răspunsul este simplu: credința. Așa cum se exprimă Scrisoarea către evrei: „Credința este temelia celor sperate” (Evr 11,1). Care este această credință? Credința în iubirea lui Dumnezeu pentru noi. O credință care dă siguranță speranței, pentru că se întemeiază pe ceva care nu eșuează niciodată: iubirea de neclintit a lui Dumnezeu pentru fiecare.

Papa afirmă că „speranța se naște efectiv din iubire și se întemeiază pe iubirea care izvorăște din inima lui Isus străpuns pe cruce” (*Spes non confundit*, nr. 3). Și citează imediat pe sfântul Paul, în Scrisoarea către romani: „Căci dacă atunci când eram

dușmani am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, acum, împăcați fiind, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom 5,10). Astfel, speranța se naște din siguranța credinței în iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

Avem nevoie să cultivăm în viața noastră această credință în iubirea lui Dumnezeu, care este o iubire concretă. Nu este vorba despre o iubire abstractă față de omenire în general, ci despre o iubire personală, îndreptată spre fiecare dintre noi, acum și întotdeauna. Domnul ne privește, este în noi prin harul care ne ridică și ne sfințește, și ne iubește într-un mod foarte personal. Această iubire este forța noastră, cea care ne face să sperăm în ceva care, deși este dificil, este posibil: să ajungem sfinți, care este ținta a ceea ce sperăm – unirea definitivă și deplină cu Dumnezeu.

Este important să ne amintim că, în viața spirituală, în lupta ascetică, atunci când începem sau reîncepem, este mereu necesar să trăim din speranță. O speranță cu fundament. Nu întemeiată pe forțele noastre, ca și cum ar fi o luptă pe care trebuie să o câștigăm cu orice preț, ci întemeiată pe iubirea lui Dumnezeu. Dumnezeu ia în calcul slăbiciunea noastră, dar mai ales se sprijină pe puterea Sa infinită, care se identifică cu iubirea Sa pentru noi.

Este de asemenea important să considerăm că în Dumnezeu cunoașterea și iubirea se identifică. El ne cunoaște și ne iubește în mod infinit. Și, în mod concret, spiritul Opus Dei ne împinge să considerăm că iubirea lui Dumnezeu ne face cu adevărat fiice și fii ai Săi. Această conștiință a filiației divine întărește speranța noastră, așa cum explică sfântul Josemaría într-una dintre omiliile sale: „Pe mine, și vreau ca

vouă să vi se întâmple la fel,
siguranța de a mă simți – de a mă ști
– fiu al lui Dumnezeu mă umple de
adevărata speranță care, fiind virtute
supranaturală, când se revarsă în
creaturi, se acomodează naturii
noastre și este, de asemenea, virtute
foarte omenească” (*Prietenii lui
Dumnezeu*, nr. 208).

Virtutea supranaturală a speranței
înalță capacitatea naturală a omului
de a spera în bine, chiar dacă este
dificil. Faptul de a ne ști fii ai lui
Dumnezeu ne conduce la o speranță
sigură în țintă. Experiența propriilor
mizerii ar putea poate duce la
aspirația de a se mântui cu greu, ca și
cum mântuirea nu ar coincide cu
sfințenia, considerând sfințenia
drept o „utopie ascetică”. A fi sfânt
este scopul, iar dacă viața se încheie
fără suficientă sfințenie, se va trece
prin purgator pentru a o dobândi.
Este greu de atins sfințenia fără efort,
de aceea viața de sfințire este

anevoioasă, dar speranța de a o atinge devine posibilă cu harul lui Dumnezeu.

Așa cum tocmai am amintit cu cuvintele Părintelui nostru, tonul speranței noastre este marcat de filiația divină. Avem un motiv extraordinar de a spera că vom fi sfinți, de a crede în rodnicia vieții noastre: suntem fiice și fii iubiți de Dumnezeu. De atâtea ori ne reamintim aceasta, acum și cu cuvintele sfântului Ioan: „Noi am cunoscut iubirea pe care Dumnezeu o are față de noi și am crezut în ea” (1In 4,16). Aceasta este esența vieții după Evanghelie: a cunoaște și a crede în iubirea lui Dumnezeu pentru noi, știind că suntem fii ai lui Dumnezeu prin iubirea Sa. Și a actualiza această credință.

Această credință în iubirea lui Dumnezeu duce la trăirea cu încredere în providență. Adică, știind

că nu suntem abandonați hazardului lumii. Nu este că Dumnezeu ne-ar iubi mult și apoi ne-ar lăsa singuri pe cont propriu. Dumnezeu ne iubește și, respectând libertatea noastră, ne însoțește neîncetat. Iubirea Sa nu este o iubire îndepărtată, ci providențială. Papa Benedict al XVI-lea, în enciclica sa despre speranță, *Spe salvi*, scrie: „Dumnezeu este temelia speranței; dar nu un zeu oarecare, ci Dumnezeul care are un chip omenesc și care ne-a iubit până la capăt, pe fiecare în parte și pe întreaga omenire” (nr. 31). Credința în această iubire concretă a lui Dumnezeu pentru noi este temelia speranței noastre. În contrast, sfântul Paul în Scrisoarea către efeseni îi descrie pe păgâni ca oameni „fără speranță și fără Dumnezeu în lume” (Ef 2,12). Speranța este întemeiată pe Dumnezeu, pe iubirea Sa concretă și personală. Chiar dacă există speranțe omenești, ele sunt limitate la această viață și nu merg

mai departe. Fără Dumnezeu nu se poate avea o adevărată speranță într-un bine definitiv.

Certitudinea că Dumnezeu este angajat Speranța creștină are o caracteristică aparent contradictorie: certitudinea. Putem avea oare certitudine în ceva ce este posibil, dar nu imediat și nici complet sigur? Da: avem o speranță sigură, întemeiată pe voința lui Dumnezeu, pe fidelitatea Lui față de iubirea Sa pentru noi.

„Aceasta este voința lui Dumnezeu: sfințirea voastră” (1Tes 4,3). Aceasta nu înseamnă doar că Dumnezeu dorește să fim sfinți, ci că El însuși este angajat – ca să spunem așa – în sfințirea noastră. Dumnezeu nu doar ne dă mijloacele – revelația, sacramentele... – ci, fără a forța libertatea noastră – dăruindu-ne libertatea – ne oferă și toate harurile necesare pentru a ajunge la țintă.

Avem speranța sigură de a ajunge la țintă dacă vrem, pentru că harul nu ne va lipsi: Dumnezeu este fidel.

Așa cum exprimă cuvintele sfântului Paul în Scrisoarea către efeseni:

„Dumnezeu, bogat în milostivire, pentru marea iubire cu care ne-a iubit, pe noi, care eram morți din cauza păcatelor noastre, ne-a readus la viață împreună cu Cristos – prin har sunteți mântuiți – și împreună cu El ne-a înviat și ne-a așezat în ceruri în Cristos Isus” (Ef 2,4-7). Apostolul nu spune „ne va așeza în ceruri”, ci „ne-a așezat în ceruri”. Această forță a speranței duce la certitudine, fără ca ea să înceteze a fi speranță.

Sfântul Josemaría a scris: „Sunt fericit cu certitudinea cerului pe care îl vom atinge, dacă rămânem credincioși până la sfârșit” (*Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 208). Deși ar putea părea contradictoriu „să fii sigur de ceva ce nu este sigur”, în realitate nu

este nicio contradicție. În aceasta constă adevărata speranță creștină. Avem atâta siguranță în iubirea lui Dumnezeu, încât putem avea o speranță certă și sigură. Această speranță se ridică deasupra mizeriilor și defectelor noastre și ne conduce la certitudinea că, așa cum spunea Părintele nostru, chiar dacă vom muri cu defecte, putem fi sfinți, pentru că Domnul, cu răspunsul nostru, ne va duce la o sfințenie care constă în plinătatea iubirii. Iar plinătatea iubirii este pe deplin compatibilă cu prezența defectelor, atâta timp cât acele defecte nu sunt acceptate și dorite, ci împotriva lor luptăm din iubire iar și iar, chiar dacă nu reușim să le învingem total.

Prin urmare, avem certitudinea că vom merge în cer dacă vom fi fideli, dacă vom rămâne în iubirea Sa. Și, în plus, avem siguranța că vom fi fideli dacă vrem, dacă perseverăm liber în

iubire, pentru că harul lui Dumnezeu nu ne va lipsi.

Siguranța imposibilului Speranța creștină nu este o speranță iluzorie, pentru că ne sprijinim pe harul lui Dumnezeu. De aceea, pe plan supranatural, gândindu-ne atât la sfîntirea noastră personală, cât și la eficacitatea permanentă a muncii apostolice a Lucrării, fie în viața personală, fie în efortul nostru de a duce mai departe Opus Dei, trebuie să avem în vedere ceea ce spunea sfântul Josemaría despre „siguranța imposibilului” (*Scrisoare* 29, nr. 60). Speranța face posibil să „ai siguranța imposibilului”.

Siguranța imposibilului, în primul rând, de a fi sfînți, pentru că atunci când experimentăm slăbiciunea noastră sau capacitatea noastră limitată, pare imposibil să putem ajunge sfînți. Și totuși, avem certitudinea că putem, pentru că

avem credința în iubirea lui Dumnezeu, care este fundamentul speranței.

Este de asemenea foarte frumos amintirea pe care sfântul Paul o face în Scrisoarea către romani despre figura lui Abraham, care „a sperat împotriva oricărei speranțe”. Sfântul Josemaría obișnuia să reamintească des această expresie: „A spera împotriva oricărei speranțe”. Spus astfel, pare din nou o contradicție, dar înțeles corect este plinătatea speranței. Înseamnă că putem spera chiar și atunci când, omenește vorbind, nu există niciun motiv.

Speranța creștină are, așadar, un fundament solid: însăși oferirea lui Dumnezeu de a fi uniți cu El, ceea ce va constitui gloria cerului. Dar această speranță se exprimă și în multe aspecte ale vieții de zi cu zi. Este foarte importantă speranța apostolică. După cum scrie sfântul

Paul în Prima Scrisoare către corinteni: „Să știți că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (1Cor 15,58). Părintele nostru a voit să pună aceste cuvinte latine pe ancadramentul de piatră al unei uși din Villa Vecchia, la Roma: *Semper scientes quod labor vester non est inanis in Domino*. Nimic din ceea ce facem nu este zadarnic înaintea lui Dumnezeu.

Papa, în *Spes non confundit*, invită să transmitem speranță, atunci când scrie: „Să nu lipsească o atenție incluzivă față de cei care, găsindu-se în condiții de viață deosebit de dificile, își experimentează propria slăbiciune” (nr. 11). Este foarte important să oferim speranță, pentru că mulți oameni par să nu o aibă. A trăi fără speranță, fără adevărate ținte care merită, paralizează. Trebuie să oferim speranță în apostolat, în îngrijirea persoanelor din Casa pe care le ajutăm într-un fel

sau altul. Trebuie să fim persoane care dau speranță, care nu pun accentul mai mult pe dificultăți decât pe soluții. Trebuie să fim pozitivi, transmițători de speranță.

Avem nevoie să trăim din speranță și atunci când experimentăm dificultăți personale. Toți avem dificultăți într-un fel sau altul: în fața propriilor defecte, la serviciu, de sănătate, de tot felul. În viață putem întâlni, și întâlnim, dificultăți. Papa, în *Spes non confundit*, citează pe larg textul Scrisorii către romani: „Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? Oare necazul, sau strâmtorarea, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de haine, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: Pentru tine suntem dați la moarte toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de înjunghiere. Dar în toate acestea noi suntem mai mult decât învingători prin cel care ne-a iubit. Căci sunt convins că nici moartea, nici viața,

nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimile, nici adâncurile și nici vreo altă creatură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru” (Rom 8,35-39). Este un text extraordinar, pentru a fi meditat de multe ori în rugăciune.

Papa comentează pe scurt: „Iată de ce această speranță nu cedează în fața dificultăților: pentru că se întemeiază pe credință și se hrănește din caritate” (*Spes non confundit*, nr. 3). Și, astfel, face posibil ca să mergem înainte în viață. Așa este, oricâte dificultăți am traversa. Ce ne va despărți de iubirea lui Dumnezeu? Stăpânirile, puterile, moartea, viața, sabia, primejdiile, foametea? Nimic nu ne poate despărți, dacă noi nu vrem să ne depărtăm. Pentru că „nimic nu ne poate despărți de iubirea lui

Dumnezeu – spune sfântul Paul – care este în Cristos Isus” (Rom 8,39). Doar noi înșine ne putem despărți de iubirea lui Dumnezeu. Doar noi. Nici diavolul, nici boala, nici necazurile. Doar libertatea noastră. De aceea, în fața dificultăților putem avea întotdeauna o mare speranță în iubirea lui Dumnezeu, care se arată în Cristos Isus.

Unde este speranța ta? Tot în acest context, este minunat să recitim următorul text al Părintelui nostru, în *Instrucțiunea pentru lucrarea Sfântului Rafael*: „Lucrați, plini de speranță: sădiți, udați, încrezându-vă în Cel care dă creșterea, Dumnezeu (cf. 1Cor 3,7). Iar când vine descurajarea – dacă Domnul ar permite această ispită –, în fața unor fapte aparent potrivnice, atunci când luați în considerare, în unele cazuri, lipsa de rodnicie a muncii voastre apostolice de formare, dacă cineva v-ar întreba, ca pe Tobit tatăl: *ubi est*

spes tua? – unde este speranța ta?..., ridicându-vă ochii deasupra mizeriei acestei vieți, care nu este sfârșitul vostru, să-i răspundeți cu acel bărbat din Vechiul Testament, tare și plin de speranță: *quoniam memor fuit Domini in toto corde suo* (Tb 1,13) – pentru că întotdeauna și-a adus aminte de Domnul și L-a iubit din toată inima sa: *Filii sanctorum sumus, et vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam numquam mutant ab eo* – suntem fii ai sfinților și așteptăm acea viață pe care Dumnezeu o va da celor care nu și-au schimbat niciodată credința în El” (*Instrucțiune*, 9-I-1935, nr. 19). În fața dificultăților trebuie să lucrăm plini de speranță; să sădim, încrezându-ne în Dumnezeu, care dă creșterea. Nu încrezându-ne în forțele noastre, ci punându-le în slujba Domnului în toată munca apostolică. Încă o dată, știind că

speranța noastră se află în siguranța iubirii lui Dumnezeu pentru noi.

Așadar, speranță în dăruire, cu generozitate. Merită să fim generoși în apostolat, în tot ceea ce presupune efortul de a merge în întâmpinarea oamenilor. Și mortificarea pentru munca apostolică, care presupune dedicarea timpului, depășirea dificultăților etc.

Sfântul Josemaría, aflându-se în Venezuela, comenta: „Îmi aminteam de începuturile muncii noastre, de acum atâția ani. Am început cu trei, iar acum sunt atâtea mii, sute de mii. Dar exista speranță. Se spune despre Alexandru cel Mare că, pe când se pregătea de o bătălie, a împărțit înainte toate bunurile sale căpitanilor săi. Și unul dintre ei l-a întrebat: «Dar domniei voastre, ce-vă rămâne?». La care el a răspuns: «Mie îmi rămâne speranța»”. Și a adăugat: „Eu vă văd pe voi și îmi rămâne

speranța” (Sf. Josemaría, *Note dintr-o meditație*, 10-II-1975). Așa este.

Aceste cuvinte ne pot conduce să avem speranță în ceilalți. Când experimentați propria slăbiciune, vă puteți umple de speranță privind la frații voștri. Și această speranță este chemată să se extindă asupra întregii lumi.

Pace, rugăciune, bucurie Papa vorbește despre a avea speranță în pacea din lume, o pace care lipsește mult. Nu doar din cauza principalelor războaie, care sunt cumplite și triste, ci și din cauza lipsei de pace în multe medii ale societăților. Părintele nostru spunea: „Nu este pace în conștiințe” (*În dialog cu Domnul*, nr. 101). Papa menționează „ca primul semn al speranței să se traducă într-o pace pentru lume, care se regăsește din nou cufundată în tragedia războiului” (*Spes non confundit*, nr. 8). Speranță că lumea va merge mai

bine, desigur, pentru că este și speranță în rodnicia apostolatului. Dar cu realism; nu știm ce se va întâmpla, nu putem prezice viitorul.

De fapt, Apocalipsa și predicțiile pe care Domnul le face în Evanghelie despre sfârșitul lumii sunt foarte dramatice. Dar asta nu ne răpește speranța; dimpotrivă, ne împinge ca, în ceea ce ține de noi, totul să meargă spre mai bine. Gândindu-ne la situația actuală, în unele țări trăim în medii foarte descreștinate. Tot mai mulți oameni, deși catolici, nu mai frecventează sacramentele. Există orașe în țări tradițional credincioase, unde practica religioasă era foarte extinsă, dar unde acum doar un procent foarte mic din populație mai merge la Liturghie duminică. Dar, în același timp, sunt alte locuri unde lucrurile stau mult mai bine. Și, fie într-o parte, fie în alta, putem avea convingerea că oamenii sunt buni, așa cum spunea don Javier: „Cât de

mulți oameni buni sunt în lume!”. De atâtea ori ceea ce lipsește este formarea. De aceea, dificultățile pe care le întâlnim în munca apostolică nu trebuie să fie niciodată motiv de descurajare, ci ocazie de a ne ruga mai mult, de a ne lansa, de a ne apropia de persoane și a le putea ajuta, prin prietenie și confidență. Cu cât este mai dificil mediul, cu atât mai mult contează Domnul pe noi; nu pentru că am fi mai buni, ci pentru că El ne-a dat multă formare, deși suntem atât de mici. Așadar, puternici în speranță!

Și aceasta se aplică la tot. Ce speranță avem în rugăciune? Domnul a spus: „Cereți și veți primi” (In 16,24). Este impresionant. „Cereți și veți primi”, sunt cuvinte absolut adevărate.

Desigur, uneori cerem și nu primim, dar putem gândi că primim în alt mod sau că nu am cerut bine. Alteori cerem bine și pare că nu primim. De exemplu, cerem pentru o intenție

apostolică anume sau pentru ca o persoană să se vindece, și nu se vindecă... Atunci, a fost inutilă rugăciunea? Nu. Chiar dacă nu am obținut ceea ce am cerut, acea rugăciune nu a fost ineficace. Putem fi siguri în speranță, prin credința în cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu se pierde.

În cele din urmă, speranță cu bucurie. „Plini de bucurie în speranță” (Rom 12,12), spune sfântul Paul. Și nu este o speranță de roman siropos, totul frumos, de aceea adaugă: „Plini de bucurie în speranță, statornici în încercare, stăruiți în rugăciune”. Sfântul Josemaría ne spunea astfel: „Optimiști, veseli: Dumnezeu este cu noi! De aceea, zilnic mă umplu de speranță” (*Amintirea fericitului Josemaría Escrivá*, p. 115). Optimiști, veseli, pentru că Dumnezeu este cu noi. Virtutea speranței ne face să vedem partea pozitivă, frumoasă a

vieții, pentru că vedem în toate – chiar dacă nu înțelegem – iubirea lui Dumnezeu. De aceea, când ne simțim puțin descurajați, pesimiști, triști, să reacționăm repede, cu un act mare de credință în fundamentul acestei speranțe bucuroase: astăzi, acum, Dumnezeu mă iubește nebunește. Fiecare trebuie să spună asta, să o gândească printr-un act profund de credință. Și asta ne ridică.

Vorbind despre speranță, ne vine în minte și în inimă Preasfânta Fecioară, *Spes nostra*. Ea este mama speranței noastre, cea care ne obține de la Domnul acest har al speranței, pentru a o avea și pentru a o dăruia, așa cum spune sfântul Petru: „Gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră” (1Pt 3,15).

Închei cu splendida frază a sfântului Paul: „Iar Dumnezeuul speranței să vă umple de toată bucuria și pacea în credință, ca să prisosiți în speranță prin puterea Duhului Sfânt” (Rom 15,13). Vă sfătuiesc să o citiți și să o meditați mult. Să fim bucuroși și, atunci când există motive omenești să nu fim, să ne gândim că dincolo de orice motiv omenesc există unul mult mai mare, care este fundamentul speranței noastre: iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

Mons. Fernando Ocáriz, prelado
del Opus Dei

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/nimic-nu-se-pierde-lectie-a-prelatului-despre-speranta/> (14.03.2026)